Ч. 13. Четвер 18 (30) січня 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(16 засіданє з дня 28. січня 1896).

Вчерашнє засіданє Сойму було замітне тим, що на нім явили ся Є. Ексц. п. президент міністрів ґр. Казимир Бадені і Є. Ексц. п. міністер скарбу др. Біліньский, а головною характеристикою засіданя були відповіди правительственного комісаря, справа орґанізациї кредиту селяньского і справа конкуренциї церковної.

По відчитаню спису петиций, котрих наспіло доси 874, пос. Кульчицкий підпирав петицию Видїлу повітового в Богородчанах о запомогу на реґуляцию ріки Бистриці; пос. Гаморак підпирав петицию громади Рожнова о виєднанє вільного побору сировиці для худоби із жерел в Уторопах.

Відповіди правительственного комісаря на інтерпеляциї.

На інтерпеляцию пос. Кремпи в справі виарендованя громадского польованя в Циранці, в повіті мілецкім, відповів правительственний комісар, що до лїцитациї 30 січня 1890 р. приступили Ф. Тіршмід, начальник стациї зелїзничої в Мільци, др. К. Іваньский, начальник громади Циранка, В. Мазур і селянин М. Вистемпек, яко повномочник канцелїста Р. Феґерпатакі'ого. Старосто не допустило до лїцитациї Мазура, бо той хотїв винаймити польованє для громади, що після розпорядженя міністерства з 1852 р. не може бути, а Вистемпка длятого, що не мав повномочия від Феґерпатакі'го. Тіршмід дав найбільший чинш 2 зр. 30 кр. і винаймив польованє. Мазур і Вистемпек внесли рекурс до Намістництва, котре затвердило рішенє староства.

Дня 2 грудня 1895 р. була знов лїцитация польованя і станули до неї війт громади Циранка, К. Колїш та начальник обшару двірского В. Німець. Колїш дав найвисший чинш 12 зр. 70 кр. і удержав ся; єму поручено, щоби зложив річний чинш і кавцию в сумі 25 зр. 40 кр. По замкненю протоколу лїцитациї заявив Німець, що він дасть такий самий чинш. Староста рескриптом з 19 грудня 1895 відмовив затверджeня тому актови лїквідациї, а то з причини, що був оправданий здогад, що Колїш хоче то польованє винаймити для громади, бо сам яко властитель $8^1/_2$ морґа лихого ґрунту не міг би платити чиншу і удержувати дозорця польованя. Коли розписано нову лїцитацию, вніс Колїш рекурс против розписаня лїцитациї, а староста предложив справу Намістництву, котре тепер має сю справу рішити.

Що-до шкід роблених диками в Циранці, то староство поручило обшарови двірскому, щоби зарадив злому, бо в противнім случаю буде мусїло шкоду платити. Надужитя при тім не було нїякого.

Арештованє Мартина Німчицкого в Рокитници пов. Ярославского наступило длятого, що наспіла до староства жалоба, що він відгрожував ся виборцям, котрі не дали голосу на перепавшого кандидата Боровича і казав, що треба убити тих, що „зрадили селян“, особливо же відгрожував ся війтови в Тапині, котрий навіть не голосував, бо був слабий. Староста хотїв розслїдити сю справу і післав через жандарма Німчицкому завізванє і поручив єму допильнувати, щоби Німчицкий ставив ся. Дня 8 грудня 1895 р. приїхав Німчицкий власною фірою з жандармом, а по переслуханю єго в старостві увільнено єго, бо не було причини до дальшого доходженя.

На інтерпеляцию пос. Поточка відповів правительственний комісар, що ще в 1894 р. Намістництво в порозуміню з Видїлом краєвим поручило старостам впливати на громади в місцевостях торгових, щоби були заведені ваги на худобу і в многих громадах навіть вже заведено такі ваги.

На інтерпеляцию пос. Бойка в справі неуконституованя ся ради громадскої в Римановї відповів комісар правительственний, що внесені два протести, в котрих наведено аж 20 всїляких закидів, дали богато роботи, бо зізнаня двох завзято боруючих ся партий були суперечні з собою і треба було по кілька разів переслухувати сьвідків, ставити їх до очий, розслїджувати акти виборчі і т. д., щоби остаточно дійти правди. Длятого аж в марті 1895 р. відкинено протести і признано вибори важними. Тимчасом внесено рекурс до міністерства і дві жалоби до Трибуналу адміністрацийного; акти виборчі треба було вислати до міністерства і там они доси. Коли надійде спис радних з міністерства, буде рада громадска могла уконституовати ся.

Пос. Абрагамович яко заступник предсїдателя комісиї буджетової заявив, що комісия закінчить нині або завтра свої наради і замкне буджет.

Петицию громад Павлова, Креве і Цаплапи (повіта ярославского) о виділенє зі звязи громади Майдан і утвореня окремої самостійної громади, залагоджено прихильно і дотичний закон ухвалено без дискусиї. — Петицию присілка Ксаверівка о виділенє з громади Тартакова передано Видїлови краєвому до розслїду і предложеня внесеня на найблизшій сесиї.

Послїдний вистріл.

(Оповіданє Альфреда Фрідмана — З німецкого).

Що з ним стало ся, що він аж до того дійшов? Атже-ж він був добрий хлопець, той Ганс Вандельґрубер! Походив з давної, чесної віденьскої робітничої родини, бачив все її чесну працю, хоч правда заробок не все дописував; він бачив, як єго добрі старі родичі дійшли до якого такого маєтку. Скінчив трохи шкіл і був вихований строго в католицкій вірі.

Катехизм знав вже яко малий хлопець на память і нї один з єго товаришів не дорівнував єму в тім, а що не вільно переступати ні одної з десяти заповідий Божих, то було у него так природне як їда і напиток.

Як здавало ся, був він і до роботи охочий. Єго отець був столярем, так як і дїд. Лише що дїд робив домовини, а отець колиски.

— То всьо одно! — говорив нераз отець — до домовини кладуть чоловіка на вічний спочинок, а до колиски на дочасний. Жите то ворота до смерти, а смерть ворота до житя. І одні і другі ворота потрібують добрих столярів.

І з фільософічним спокоєм гиблював старий дальше свої дошки.

Гансови не конче подобали ся колиски. Він був веселий і любив колисати в танци на різних віденьских забавах та фіякерских або прачкарских балях молоді, гарні дївчата, але що бояв ся дуже женячки, то не находив уподоби в вироблюваню колисок і виучив ся на столяря меблїв.

Так то буває. Внук хоче все бути чимсь лїпшим від дїда. І оно повинно так бути, на сьвітї-ж мусить бути поступ. Дехто бере людям за зле честилюбивість; але що діє ся з тими, що її не мають!

Але що стало ся з Гансом Вандельґрубером, що він так низько упав! Він-же був добрий хлопець.

Коли подорожний, що іде на веснї зеленою лукою, прийде до пахучого лїса, звабить єго тут з дороги одна, друга гарна цьвітка і він зайде в корчі і тут заблудить. Заки найде стежку, стемніє. В тім побачить він якесь сьвітло, іде за ним, а то або блудний огник або зігниле дерево. Подорожний опинить ся нараз серед болота.

Психольоґи говорять відтак о характері. Що-ж то таке характер? Характер то той знаменитий чоловік, що найшовши ся в такім положеню, вхопить сам себе за чуб і витягне себе знов на сухе місце.

І Ганс того пробовав, та побачимо, як єму то удало ся.

— Дивіть на того! То хороший....

Три дївчата стояли в стрільничій будцї і запрошували перехожих пробовати щастя. Всї три були одїті як Тирольки і всї були дуже гарні. Кожда з них мала біляве волосє, сині очи і рожеві уста, однако краса кождої була инша. Одїті були в оксамітні, тїсно прилягаючі кафтаники з зеленими шнурами, руки були вкриті рукавами лише до ліктів і хоч видко було, що звичайне їх занятє — проста робота, то однако тепер вимиті і прибрані, виглядали досить ніжно і біло.

— Прошу, ходіть, спробуйте! За десять крейцарів пять вистрілів!

Ганс Вандельґрубер вийшов з свого варстату по роботі, перейшов кілька улиць, сїв на трамвай і приїхав до пратеру.

Був лагідний весняний день. Стопнївший сніг ще не цїлком всяк в землю. Сонце не висушило ще всеї вогкости і вітер не гнав ще перед собою тумани вапняного піску.

Старі каштани цвили біло і червено а їх величаві цьвіти виглядали немов пишні лїхтарі, котрими дерева самі себе прикрасили.

Ганс перейшов попри цирк, попри театр в Пратері, попри зелїзничий шлях, між тим як поїзди з гуркотом перебігали по мостї понад входом до Пратеру і полошили конї. Вкінци звернув ся до т. зв. Вурстельпратеру, котрого вічний живий, немов ярмарочний рух і житє знав він ще від дитиньства і любив єго як кождий Віденець.

Він оглянув всї ті дива, які можна в Пратері побачити, переходив попри пиварні, театри, але не мав якось нї до чого охоти. Був утом-

Справа орґанізациї кредиту селяньского.

З порядку дневного наступило справозданє комісиї банкової в справі орґанізациї кредиту селяньского і відношеня Банку краєвого до спілок парцеляцийних. Комісия вносила:

Сойм поручає Виділови краєвому, щоби старав ся поправити кредит в тих повітах, де нема ще інституциий кредитових або де они не відповідають потребам кредиту селяньского; щоби старав ся вплинути на репрезентациї повітові, аби ті закладали товариства задаткові з обмеженою порукою. — На кошти і перше уряджене таких товариств визначає ся Виділови краєвому до розпорядимости кредит в сумі 10.000 зр. а половину з неї вставляє ся до буджету на 1896 р., другу же до буджету на 1897 р. — Сойм поручає Виділови краєвому, щоби уложив норми уділюваня Товариствам задатковим і повітовим та громадским касам ощадности позичок в облїґациях комунальних Банку краєвого за порукою повітів або громад і предложив Соймови внесенє до потрібних в тій цїли змін статута банкового. — Сойм поручає Виділови краєвому постарати ся у правительства о усуненє перешкод в закладаню повітових і громадских кас ощадности.

Пос. Вахнянин заявив, що в засаді не єсть противний внесеням комісиї. Кредит, уділюваний доси Банком краєвим не приніс селянам нїякої користи, бо задовженє селяньства по всїляких товариствах задаткових та инших інституциях не лиш не зменшило ся, але противно зросло. Ті інституциї улекшають кредит і може ще погіршили тим фінансовий стан селяньства. Число лїцитаций єсть дуже велике. Процент побираний товариствами задатковими єсть рішучо за високий. Більша посїлість єсть також задовжена і то більше як давнїйше. Взагалї видко упадок, а той упадок стає чим раз більший.

Полїпшенє може наступити лиш через поправу правадавства: треба домагати ся зниесеня нотарияту, реформи податкової, зменшеня належитостий правних. Бесїдник не ставить нїякого внесеня, але припоручає збільшенє числа кас Райфайзенівских. Там єсть віритель довжником, а довжник вірителем; нема роздїлу межи капіталїстом а рільником. Інституция та учить щадити і ті ощадности задержувати.

(Провід обняв Є. Емін. Кардинал Сембратович, перший раз сеї сесиї).

Пос. Меруновйч виступив в обороні товариств задаткових против закидів пос. Вахнянина і старав ся доказати, що процент, який беруть ті товариства, не єсть високий; товариства ті у власнім інтересї старають ся зменшити стопу процентову. Каси Райфайзена були би добрі, коли-б в нашім краю мали услівя істнованя.

Пос. Сьреднявский доказував, що вже само вироблене позички коштує селянина богато гроший і часу. Процент від позичок єсть рішучо за високий і повинен що найбільше бути 6 проц. Бесїдник єсть за предложенем пос. Вахнянина, щоби заводити каси Райфайзена і ставить навіть формальне внесенє, щоби Виділ краєвий старав ся ширити ті каси, крім того ставив ще кілька поправок.

Посли Тарновский і Скалковский противились заводженю кас Райфайзена доказуючи, що они з причини неограниченої поруки для нас не відповідні і ще не на часї.

При голосованю ухвалено внесеня комісиї з поправкою Сьреднявского, що процент від позичок повинен бути найвисший 6 проц. Прочі поправки послів Меруновича і Сьреднявского відкинено.

Справа конкуренциї церковної.

З порядку дневного наступило справозданє комісиї адмінїстрацийної о правительственнім проєктї повелї до закона о конкуренциї церковній. Комісия предкладала: потягнути до конкуренциї також особи не мешкаючі в парохії, а посїдаючі в ній недвижимости або оплачуючі податок а також і особи правні; увільнити парохіян удержуючих церков дочерну, при котрій єсть уставлений окремий душпастир, від конкуренциї до матерної церкви; підвисшити загальну суму на потреби лїтурґічні і удержанє служби церковної в гр. кат. обряді з 40 на 100 зр.; накопець доповнити постанови що-до вибору комітетів для справ конкуренцийних.

Пос. Крамарчик признавав, що сей закон приносить значні пільги, але для того, що деякі єго точки суть неясні, домагав ся відосланя єго назад до комісиї. При тім жадав він управильненя справи требів церковних і зниесеня патронату а постановленя, щоби самі епіскопи надавали презенти.

Остаточно ухвалено цїлий закон з малими поправками стилїстичними пос. Гаморака, значною більшостию голосів.

На внесенє пос. Бойка проєкт закона ловецкого усунено з порядку дневного і відложено до слїдуючого засїданя. — Наконець відчитано ще кілька інтерпеляций, між тим інтерпеляцию пос. Поточка в справі якогось визискуваня селян в Невістках, повіта березівского тамошним властителем.

Перегляд полїтичний.

Комісия шкільна долїшно-австрийского сойму ухвалила 7 голосами против 5 не приступати до паради над предложенєм правительства в справі заведеня науки релїґії у висших школах реальних.

В ческім соймі поставив пос. Веруньский внесенє, щоби на улицях Праги були заведені написи в ческій і нїмецкій мові. Пос. Подлїпний назвав се внесенє забагом ґерманїзаторским. Остаточно передано се внесенє дотичній комісиї.

З Монахова доносять, що цїсар Вільгельм з'їде ся дня 15 лютого в Дженові з королем Гумбертом, а відтак поїдуть оба на яхтї „Гогенцоллерн“ до Нїцци в гостину до росийского наслїдника престола.

Кн. Фердинанд болгарский прибув оногди інкоґнїто до Риму і зараз в супроводї пяти осіб поїхав до Ватикану. Папа приняв его зараз, але коротко. Зміст его розмови з Папою незвістний, але кажуть, що Папа мав єму сказати, що не може допустити переходу кн. Бориса на православіє. Пізнїйше конферував князь з кардиналом Рамполя.

Новинки.

Львів дня 29 січня 1896.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував концептового практиканта ц. к. Дирекциї полїциї у Львові Макс. Головецкого концепістом полїциї. — Президия краєвої Дирекциї скарбу іменувала рахунковим ревідентом официяла Авг. Гавлика; рахунковими официяламн: провізоричного официяла Ів. Грабовского і рахункових асистентів Алекс. Шиговского, Теоф. Фаленцкого і Ів. Касарабу; вкінци рахунковими асистентами: провізоричого асистента Петра Шихульского і практикантів: Мавра Лятвербаха, Богд. Булика, Казим. Боровичку, Вікт. Тарнавского, Казим. Шуманьского, Йос. Бромберґера і Едм. Предера. — Дальше іменувала ц. к. краєва Дирекция скарбу канцелїста Ем. Корчиньского официялом, ад'юнкта податкового Алекс. Високиньского і підофіцира Кар. Винярского канцелїстами при ц. к. галицкій прокураториї скарбу.

лений і немов чув ще в руках пилу, гибель і молоток.

Так наблизив ся до стрільницї.

В своїм житю не мав ще в руцї стрільби. Задля якоїсь хиби в нозї, — впрочім малої, бо она єму нїчого не вадила — увільнено єго від войска. Нїчо не збуджувало в нїм нї розвивало военної охоти.

Тепер стояв перед трема Тирольками. Навіть сама завиcть мусїла би їм була признати, що були дуже гарні, а Ганс Вандельґрубер не був завистию. Він признав їм ще більше краси, як они мали.

В тім стали они єго припрошувати. Сперш русява.

— Попробуйте щастя, пане! — сказала і з поміж єї рожевих уст заяснїли два білі як снїг ряди зубів, а єї сині очи, здавалось — аж почорнїли, так якось дивно подивилась.

Ганс зиолїкав і трохи глупковато усьміхав ся.

— Десять крайцарів за пять стрілів! — відозвала ся друга з якимсь легковаженєм, немов би хотїла сказати: „Та-ж то майже за дурно!“ Она була білїйша від першої і єї коси були звинені на голові, між тим як коси першої спадали на плечe довгими смугами.

— Такий гарний хлопець все виграє! — докінчила припрошуванє трета.

Она була наймилїйша і найнїжнїйша з усїх. Єї волосє було майже золоте, а проміні заходячого сонця осьвічували єго так, що оно виглядало немов яка сьвята полумінь. Цїла єї стать і поява мала тілько невинного і дитинного в собі, що єму пригадала ся Рафаилова мадонна.

Она вхопила стрільбу, що побіч стояла, набила єї і приложила до лиця. Гансови видалось, як колиб єго щось потягнуло.

Тепер всї три обернулись до него і спитали:

— Ну, пане?

Ганс приступив до першої, а задивив ся на послїдну.

Дївчата то порозуміли. Одному подобала ся тота, другому инша, головна річ була припросити до забави.

— Стріляєте? — спитала трета.

Ганс отягаючись взяв стрільбу до рук.

— Та я не умію стріляти — відповів і так завстидав ся, що почув як почервонїв і то викликало на єго лици ще раз румянець.

— О, та нїхто не родить ся розумним! — відозвалась одна з дївчат.

— А як-же то стріляє ся? — спитав Ганс першої і глянув знов на трету.

Тота з рішучостию зробила тій істориї конець.

— Адїть — пояснила — положите стрільбу на праве рамя, не так, щоби дотикала вашого лица і будете уважати, щоби тота мала мушка на кінци дула стояла просто тої точки, в котру хочете поцїлити, як так зробите, то певно не хибите.

— Ба, легко то говорити, але зробити так то вже тяжше — доказував Ганс і почіхав ся в голову.

— Так? О нї! — відповіла дївчина, вхопила від него стрільбу і зложилась до стрілу.— Бачите тоту срібну кулю, що танцює на тій водній струї як мушка над водопадом?

Ганс бачив ті річи, але они не видавались єму такі поетичні. Він бачив і в тій самій хвили одної з них не побачив більше. Розбита на кусні скляна куля зникла. З великою почестию глядів на молоду дївчину.

— О то ви зручні! — пробормотів.

— І ви то поцїлите — відповіла она і подала єму набиту на ново стрільбу. — Ану цїляйте в онту звізду — она показала єї рукою.

Ганс цїлив. Спустив курок, але стрільба не випалила.

— А, ви забули валожити затичку! — пояснила дївчина і показала Гансови і ту тайну благородної штуки стріляня.

Ганс був трохи забобонний. В тій хвили він був би найрадше положив стрільбу і десятака коло неї і був би з вдоволенєм відійшов. То булоби єго щастєм.

Але в найблизшій хвили лежала знов стрільба на єго рамени, трета дївчина подивила ся на него і він погадав собі, що й она найде ся колись так само в єго руках. Він зложив ся, цїляв коротко, потягнув за курок і звізда з легким бренькотом упала на землю.

— Та й хитрі-ж ви. Так мене здурили — крикнула гарна дївчина. — Кажете, що нїколи не стріляли? Хто би вам повірив.

— Честне слово, що нїколи. Біг-ми!

— Ну, ще й фальшиво присягаєтесь.

Тепер Ганс розгнївав ся.

— Я фальшиво присягаюсь? Того ще не було у мене! Але кажу, що ще нїколи не стріляв.

— А чим же ви?

— Столяр.

— Президия ц. к. краевої Дирекциї скарбу іменувала ад'юнкта податкового Володисл. Войгуня і підофіцирів рахункових Ник. Воловчука та Болесл. Ковальского канцелістами при дирекциї скарбу.

— Є. Е. п. Мінїстер скарбу др. Лев Білиньский приймав вчера від години 10-ої рано представителів властий. П. Мінїстрови представили ся між иншими: Є. Ем. кардинал Сильвестер Сембратович з греко-кат. капітулою, Є. Е. архіепископ Ісакович, репрезентация міста з президентом п. Мохнацким на чолї, депутация тов. господарского, корпус офіцирів жандармериї, радники намістництва під проводом п. Віцепрезидента Лїдля, краєва рада шкільна з Віцепрезидентом дром Мих. Бобжиньским і представителї суду, краєвої дирекциї скарбу, унїверситету і инших властий.

— Проґрама концерту „Львівского Бояна“ дня 31 сїчня с. р. в великій сали „Народного Дому“:

1. І. Лаврівского: а) Засьпівай ми соловію, б) Річенька — хор мішаний.
2. М. Лисенка: II. Quodlibet — хор мужеский.
3. М. Лисенка: За сонцем хмаронька пливе — здвоєний сольовий квартет мішаний.
4. З. Носковского Мельодиї рускі: а) пісня, б) тропик, в) задумка — фортепян на чотири руки.
5. Ф. Колесси: „Вулиця“ — низка пісень любовних парубочих і дївочих з солями і хорами мішаними, жіночими і мужескими.
6. Ой Дніпре мій, Днїпре — сольо барітонове.
7. О. Нижанковского: „Пісн вечірна“ — хор мужеский з сольом басовим.
8. Н. Вахнянина: „Ходили дївочки“ — хор мішаний.

Всї точки проґрами виконають виключно члени Львівского Бояна.

Цїна місць: крісло первоpядне 1 зр., другорядне 80 кр., вступ на салю 50 кр., ґалерия 25 кр. — Члени спомагаючі, що оплатили членьску вкладку за рік 1895, можуть по мисли §. 10 статута відобрати собі білет вступу в тов. „Руска Бесїда“ між годиною 7 а 8 вечером. — Початок концерту точно о годині 8-ій. — Підчас продукциї двері від салї будуть безусловно замкнені.

— О суботнїйшій пригоді на зелїзници під Станїславовом надходять такі близші вісти: Поїзд особовий зі Львова нр. 311 (що приїздить до Станїславова о 7-ій вечером) наїхав цїлою силою на поїзд тягаровий нр. 379 (котрий також їхав до Станїславова) уже перед самою стацією. Кажуть, що поїзд тягаровий спізнив ся о 10 минут, а чи причиною нещастя була велика мрака, чи що инше, се викаже слїдство. Удар поїздів о себе був такий сильний, що чотири задні вози поїзду тягарового згрохотало і покалїчило гамівника, а в особовім тяжко стрясло подорожних і деяких покалїчило. Тяжше поранені: професор станїславівскої семинариї учительскої п. Роман Заклиньский і міщанин Ант. Федоровский, а лекше: поручник Райман з 95 п. п. і торговець дерева зі Львова Мойсей Ебель; розуміє ся, богато осіб дізнало сильнїйшої або слабшої контузиї. З переляку деякі подорожні вискакували вікнами.

— Самоубийство. Укінчена семінаристка, 19-лїтна Євгенія Вебер у Львові кинула ся передвчера пополудни по 3-ій годині з другого новерха в каменици при ул. Шептицкого на подвіре і на місци убила ся. Нещастна допустила ся самоубийство в горячці, бо була недужа.

— Добрий господар. У сторожа дому Венедикта Сенчука при ул. Городецкій ч. 42 мешкав ковальский челядник Николай Сурило. Користаючи з неприсутности Сурила в дома розбив господар его куферок і забрав звідтам 25 зр. При ревізиї найдено ті гроші у Сенчука і він сказав, що виграв їх на льотериї, але показало ся по то неправда.

— Намірене обманьство. П-ї Генрика Торосевичева, теща директора зелїзниць п. Деййми, одержала передвчера такий лист через публичного посланця, Т. Назаркевича: „Дорога Мамо! Мушу з несподївано прибувшим мінїстром Гуттенберґом і шефом мінїстерияльної секциї від'їхати нинї о 11 год. 30 мін. на люстрацию моєї просторони, не заосмотривши ся з дому в гроші, а Текля заповіла менї нинї ранїшну візиту у недужої панї Ельснерової. Длятого в поспіху пишу до Мами і прошу прислати менї через віддавця зараз 50 до 60 зр. на видатки подорожі, а взглядно кілько Мама можуть. Проґрама інспекцийної їзди визначена до суботи, тогдї зверну Мамі з подякою згадану кводу. Рівночасно поручаю моєму секретареви п. Лисовскому повідомити моїх дома. Посланець цїлком безпечний, гроші запечатати. До побаченя *Деййма*“. Той лист не викликав у п-ї Торосевичевої нїякого підозріня і лише припадок зробив, що обманьство вийшло на яву. Своях панї дому п. Чайковский з Сарнок в хвили, коли она вийшла до другої комнати по гроші, кинув оком на лист; зміст листу видав ся ему підозріний, тож не надумуючи ся зателефонував до директора Деййми. Відповідь прийшла така: „Я листу не писав, візвати полїцию“. Перед полїцийним аґентом зізнав Назаркевич, що лист вручив ему на Бернардиньскій площи якийсь незнаний ему чоловік і мав там на него ждати. Однако на Бернардиньскій площи не було нїкого; імовірно обманець чатував десь схований, а коли побачив, що Назаркевич не вертає сам а в асистенциї полїциї, догадав ся що обманьство викрите і утїк. Після зізнаня післанця віддавець листу був чорнявий, середного росту, без бороди і був одїтий в плащ, який носять возні при дирекциї зелїзниць. Полїция слїдить за обманцем.

— На погорільців у Вишатичах прислав на руки нашої Адміністрациї Впов. о. М. Садовский з Молодькова 1 зр., зібраний в тамошній церкві. Гроші висилаємо куди слїдує а Вч. дателям складаємо в імени погорільців щиру подяку.

Всячина.

— Нові проби з промінем проф. Ринтґена. Льондоньска часопись медична The Lancet доносить о такім припадку в лїкарскій практицї, де послужено ся відкритєм проф. Ринтґена. В однім льондоньскім шпиталі лежав від кількох місяцїв якийсь моряк з цїлком задеревілими ногами і руками. Не міг нї стояти, нї ходити, нї взяти нїчого в руки. Перед кількома місяцями доставлено его до шпиталя пяного, а при лїкарских оглядинах побачено, що на хребтї коло хребетного стовпа є у него мала рана; з рани текла кров. По кількох днях рана загоїла ся, однако недужий не міг від того часу рушити нї ногами нї руками. Всї лїкарскі средства показали ся безуспішні. Др. Віліямсон, оператор на хірурґічнім відділї того шпиталя вичитавши в часописях о досьвідах проф. Ринтґена, попав на гадку відфотоґрафувати в кількох місцях хребет недужого. І дїйстно ринтґенївска фотоґрафія принесла успіх. На образї, між послїдною хребетною костию а першою костию стовпа був кусник якогось предмету, котрого не можна було з фотоґрафії розпізнати. Отже др. Віліямсон розрізав в згаданім місци тїло і найшов між кістьми хребетного стовпа вістре ножа, так сильно вбите, що треба було его аж вирізати. На другий день по операциї міг вже недужий ходити. З того видко, як велике значінє має для хірурґії відкрите проф. Ринтґена.

— Проф. Берінґ, звістний з винайденя антідифтеричної сировицї, винайшов — як доносять з Берлина — подібне средство против холери і туберкульози. Близші подробиції про то своє відкрите має проф. Берінґ оголосити вже в найблизшім часї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Берно (моравске) 29 сїчня. Заказ виданий ґен. Сукковатим ходити войску до „Ческої Бесїди“ знесено.

Рим 29 сїчня. Кн. Фердинанд від'їхав до Відня. Загально звернув на себе увагу факт, що кард. Рамполя проти звичаю, не віддав княжеви візити в імени Папи.

Льондон 29 сїчня. Бюро Райтера заперечує вість о зброєню ся російскої фльоти і о плянї подїлу Туреччини. Положенє в Туреччинї есть таке саме як було доси.

Париж 29 сїчня. Вість о відкликаню французкого амбасадора в Берлинї Гервета есть безосновна.

— Столяр? Ви повинні бути мисливцем.

Ганс сам зачудував ся з свого щастя. Витягнув десятака і сказав, що стріляє пять равів. Дївчина усьміхнулась, она виглядала при тім дуже мило. Ганс поцїлив ще одну звізду.

Того вже було за богато. Очевидячки він мусїв вже уродити ся стрільцем.

Яка то шкода, що чоловік відкриває свій талант по найбільшій части тоді, коли вже за пізно, щоби его ужити.

Тепер Ганс розгорячив ся. Розбивав кульками олені, орли і серни. Всьо що було в тій буді і що загадав, цїляв з певностию і вскорі положив перед дївчиною срібного риньского, відтак паперового, відтак знов срібного і так дальше, аж дві другі дївчата стали заздрісні на свою товаришку і попросили Ганса, аби й у них попробовав щастя.

— Льора — бо так називала ся третя дївчина — має зачаровану стрільбу — казали они. — З неї кождий трафляє.

І при тім набивали свої стрільби, відвертали ся і скорше чим Ганс вспів зміряти ся і вистрілити, стріляли они і збивали ті річи, до котрих він цїлив.

Але Льора мала ще один спосіб, котрим привязала до себе молодого чоловіка. Она удала, що навіть не знає, що дві її суперниці говорять, приступила до шафки, виймила звідтам люльку і витягнула руку.

— Тепер вибийте менї люльку з рук.

Щось такого не лучило ся ще Гансови Вандельґруберови.

— Нї, я не сьмію!

— Боягуз! — відповіла дївчина сьміючись. — Коли я не бою ся, то чого маєте ви бояти ся?

Ганс побачив тепер гарне лице дївчини обернене до него боком, що відбивало від білої задної стїни, біле рамя і витягнену руку, а на її кінци довгу білу люльку.

Льора стояла неповорушно. Ганс також не дрожав. Люлька була довга. Він зложивсь і поцїлив.

— Ну й славний стрілець! — відозвавсь нараз за ним якийсь глумливий голос.

То було кількох Прусаків, що за ним стояли і приглядали ся.

— З такого віддаленя — відозвав ся якийсь инший голос — трафить у нас кождий хлопець бараболею.

І они відійшли.

Ганс оглянув ся з гнївом.

— Ті прокляті Прусаки мусять все чоловікови попсувати забаву.

Льора зігнула тепер руку і приблизила останок люльки майже до самого свого лиця.

Ганс не оглядаючи ся, вистрілив.

Люлька упала, але кулька перейшла попри самі пальцї дївчини.

То все таки его занепокоїло. Він заплатив і спитав, коли дївчата замикають і ідуть до дому.

— По десятій — відповіли.

— То я ще прийду сюди.

І поклонившись, відійшов.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.